

Eloise

Roman

Eloise

Vallen, opstaan en weer doorgaan

Elrie Bruning

Schrijver: Elrie Bruning

ISBN: 9789403773384

Omslag: Isaac Israëls

© 2024 Elrie Bruning

Elke gelijkenis met bestaande gebeurtenissen en/of personages berust op louter toeval.

"De blaadjes gaan dood," zei de Kleine Draak, "Niet bang zijn," antwoordde Panda. "In de herfst laat de natuur ons zien hoe mooi loslaten kan zijn."

Uit "Grote Panda & Kleine Draak" van James Norbury, vertaling Ariane Sluter.

Mensen die je regelmatig een slecht gevoel geven, hoge verwachtingen hebben en je onzeker maken, passen niet in jouw leven.

Laat ze met liefde los, zodat er ruimte komt voor mensen die jou accepteren zoals je bent.

Uit Het Quotes Boek, www.jijalsbron.nl/boek

1

De voordeur valt dicht. Ik blijf binnen en kijk naar de deur waar Ed door verdween. Het voelt alsof de sleutel is omgedraaid en in het putje wegspoelde. Dat is onmogelijk, ik deed hem gisteren terug in mijn rugzak na thuiskomst. Ik draaide de sleutel niet om in het nachtslot, Ed sliep bij mij, een betere bescherming was ondenkbaar. Langzaam loop ik terug naar mijn slaapkamer waar de geur nog hangt die Ed en ik achterlieten na onze passievolle nacht. Het raam klemt en met moeite krijg ik het iets verder open. Nog één keer adem ik diep in, voor de frisse buitenlucht *de geur die ik nooit meer zal ruiken* verdrijft. Het dringt langzaam tot me door wat de gevolgen van Eds biecht van vanochtend zijn.

Ik leerde Ed een jaar geleden kennen. Hij woont in hetzelfde blok als ik. Op straat sprak ik hem niet aan als hij haastig op weg was naar zijn voordeur, of die met een zwaaiende kushand verliet. De wegwaaikushand was voor zijn vriendin, dat begreep ik toen zij mij aanhield voor een buurpraatje. Lynn, een spontane brunette. Of ze de deur openhield, eruit liep of achter zich dichttrok, haar kleding was om van te likkebaarden. Hoe kun je zo goed gekleed gaan in elke omstandigheid, had ik me meermaals afgevraagd. Dat was geen reden om een praatje met haar te beginnen, ik was haar absolute tegenstelling. Ik heb geen plooi in mijn spijkerbroek gestreken, mijn haren pieken alle kanten op zelfs na een grondige was- en föhnbeurt, mijn nagels zijn ongelakt en lippenstiften is een no-go. Mascara, dat gebruik ik wel, bij mij loopt hij uit en bij Lynn? Vul dat maar in... Klopt, de mascara altijd verlengend

en in de juiste krul opgebracht, de spijkerbroek gestreken, lippen gestift en haren alsof ze rechtstreeks van de kapper komt. Als ik van de kapper kom stop ik mijn hoofd direct onder de kraan, zo stijf zie ik er dan uit. Bij haar glanst het en de coupe is zoals in de tijdschriften waarvan je denkt dat er aan de modellen is gesleuteld.

Die mooie, perfecte Lynn zei dus: 'Hoi, ik ben Lynn en Ed, mijn vriend, en ik wonen op nummer 13. Makkelijk te onthouden, het ongeluksnummer past bij ons.'

Mijn eerste glimlach om iets dat Lynn zegt was geboren. 'Het is dat er hier ook a- en b-nummers zijn, anders was ik je directe buurvrouw. Ik ben Eloise van nummer 11, ook goed te onthouden, het is het gekkengetal en past perfect bij mij.'

Lynn glimlachte haar perfect witte gebit bloot. Als haar glimlach al zoveel liet zien, hoe zou het er dan uitzien als ze breed lacht, vroeg ik me af. Het duurde niet lang voor ik daar een antwoord op kreeg. Humor was haar niet vreemd en dat verbaasde me. Ik dacht dat als iemand er zo gelikt uitziet, er zoveel moeite voor doet, dat er dan geen tijd voor een grap over zou zijn. Het was niet mijn eerste vooroordeel dat daar op straat sneuvelde. Gastvrijheid hoorde ook in dat rijtje thuis. Nadat we ons aan elkaar voorstelden, wilde Lynn telefoonnummers uitwisselen en nodigde ze me uit voor een borrel op zaterdagavond. Het telefoonnummer wilde ze voor het geval Ed al andere plannen had.

'Dan bel ik je even. Onverwacht bij iemand op de stoep staan is niet mijn ding, maar als Ed niet kan dan hebben wij een borrel extra, of vind je dat bezwaarlijk?'

'Het tegenovergestelde, ik ben altijd wat ongemakkelijk als ik in mijn eentje tegenover een stelletje zit.'

'Maak je daar maar niet druk over. Ed en ik kleffen niet.'

Met een big smile op mijn gezicht nam ik afscheid.

Die zaterdagavond belde ze, iets dat, zoals later bleek, regelmatig zou gebeuren. Ed had plannen met zijn vrienden en zou

al vroeg in de middag gaan. Haar vraag of ik dan samen met haar wil eten overrompelde me. Ik had net een kippetje gekocht. Voor de slagerij stond een grote oven waar de kippen op stok ronddraaiden, van de geur alleen al liep het water me in de mond. Wie weet wat de *mooie Lynn*, zoals ik haar voor mezelf doopte, zou maken. Waarschijnlijk stond er een haute cuisine maaltje op mij te wachten en hoe kon ik haar dan ooit terugnodigen. Koken is ook al niet mijn sterkste kant.

'Gezellig,' vloede er als gesmolten boter uit mijn mond.

'Dan zie ik je wel verschijnen, tot straks.' Lynn verbrak de verbinding zonder een tijdstip aan te geven. Mijn tijden variëren, zou dat bij haar ook zo zijn? Het leek me een meisje, nou ja - jonge vrouw - van rust en regelmaat. Weer een vooroordeel dat zou sneuvelen.

In het eten had ik me vergist. Lynn biechtte op dat ze niet van koken hield, dat was een taak van Ed sinds ze samenwoonden. Tot mijn stomme verbazing had hij voor ons gekookt. Lynn hoefde alleen de oven aan te zetten en binnen een half uur kwam er een heerlijk geurende schaal uit te voorschijn. De geur overtrof die van het kippengeurtje dat nog in mijn neusharen hing en meer dan de helft van de schaal ging leeg door mijn hebzucht - of is vraatzucht een beter woord?

'Ik hoef jou niet te vragen of je wel graag kookt. Je valt zo op Eds eten aan dat het lijkt of je uitgehongerd bent.'

'Zou ik dan mijn figuur hebben? Een uitgehongerde is over het algemeen mager met ingevallen wangen.'

'Daar heb je gelijk in en Ed kookt ook gewoon lekker. Je hoort me trouwens niet zeggen dat je dik bent.' Lynn verontschuldigde zich zodat ik haar woorden in mijn hoofd herhaalde en daarmee de verontschuldiging rechtvaardigde. Voor mij is mijn gewicht belangrijk.

Daarmee was dit onderwerp afgehandeld. Er was niemand die afwist van mijn vreetbuien en dat wilde ik zo houden. Lynn was receptioniste, wat mij een saai beroep leek, zij vertelde er sappige verhalen over. Ze had kennelijk ogen op